

Med dette for Øje tror jeg, man tør sige, at det bestaaende System har ført til Resultater, som Lovgiverne i sin Tid ikke havde ventet, end sige ønsket. Og paa den anden Side tror jeg, man med samme Sikkerhed tør sige, at det Resultat, man ventede skulde fremkomme som Følge af det System, man da lovfæstede, nemlig at denne sørgelige Sygdom, som man vilde modarbejde, skulde standses, maaske endog trænges tilbage, at denne Forventning er bristet. Det tør vist siges nu at være en Kendsgerning, at denne Smitte følger sine egne Love. Den gaar op, og den gaar ned, og det har den gjort i den Menneskealder, der er forløben siden da, ladende haant om de Love, man har skrevet her. Det er jo indrømmet fra kompetentest Side, fra det kongelig danske Sundhedskollegium, at man ikke ad statistisk Vej kan føre noget Bevis for, at dette System virkelig har ført til, hvad det skulde føre til. For saa vidt kan man altsaa sige, at Systemet har spillet fallit eller i alt Fald beredt dem Skuffelse, som i den bedste Tro have støttet det. Og det har det ogsaa paa et andet Omraade. Det andet Hovedformaal med Systemet var jo at inddrage saa mange som muligt af de Kvinder, der søge Erhverv ved Utugt, under Kontrollen. Men i saa Henseende er man jo ikke kommen videre, end at det kun er en lille Brøkdæl — der kan selvfølgelig ikke siges noget nøjagtigt Tal, da man ikke ved, hvor mange der drive dette Erhverv — som det overhovedet er lykkedes at inddrage under Kontrollen.

Det er ud fra disse Grunde, som jeg her i korte og almindelige Træk har skildret, og med Hensyn til hvilke jeg i øvrigt paa dette Tidspunkt skal indskrænke mig til at henvise til de Bemærkninger, som ledsage Lovforslaget, at vi ere blevne ledede til at foreslaa at borttrydde af vor Lovgivning alt det, hvortil dette System støtter sig. De ville saaledes se, at vi i vor sidste Paragraf, § 16, foreslaar at ophæve den Sanktionsret, som Politiet har efter Straffelovens §§ 180 og 182, og fremdeles ophæve alt det i Loven af 1874 nemlig §§ 3—8 og 11—12 med alle dertil hørende Regulativer, navnlig ogsaa det af 9de Marts 1877, Vedtægter osv., hvorpaa Kontrolsystemet har hvilet, samt i Forbindelse dermed Bestemmelserne i de to Politilove for Kjøbenhavn af 11te Februar 1863 og for Landet af 4de Februar 1871, som hjemler de kommunale Myndigheder Ret til at træffe Vedtægt om disse Forhold. Alt dette ophæve vi, og det er vort be-

vidste Formaal hermed at komme den saakaldte „offentlige Prostitution“ til Livs og faa den fuldstændig afskaffet.

Men vi nøjes ikke dermed, vi foreslaa at sætte noget andet i Stedet. Og hvad er da dette? Ja, lad mig da først sige, hvad vi ikke sætte i Stedet. Vi sætte ikke det i Stedet, at ville søge gennem Straffebestemmelser at udrydde Utugten som Erhverv her i Landet. Man har tidligere forsøgt at komme frem ad den Vej ogsaa her i Tinget, men vi ere enige med dem — og det er vel de største Autoriteter, der have udtalt sig om dette Spørgsmaal i nyere Tid — der holde paa, at dette er uigennemførligt, og netop derfor vil gøre mere Skade end Gavn. Altsaa, vi lade Utugten, selv naar den drives som Erhverv, være fri for Straf og fri for Politiets Kontrol, saa længe den indskrænker sig dertil og ikke gør andet. Ganske vist have vi enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, hvor det, at Utugten er drevet som Erhverv, er en Strafbarehedsbetingelse, men Utugten drevet som Erhverv i og for sig gøre vi intet Forsøg paa at kue ned ved Straffebestemmelser af de Grunde, jeg har nævnt. Derfor have vi heller ikke med Hensyn til det Forhold, der omtales i Straffelovens § 182, indført nogen Bestemmelse om, at der ikke maa lejes Værelser eller Bolig ud til de Kvinder, der søge Erhverv ved Utugt. Ad den Vej at gøre Utugten landflygtig anse vi ligesom det andet for uigennemførligt og derfor Bestemmelser derom som skadelige.

Hvad er det da, vi sætte i Stedet? Ja, det Lovforslag, som vi forelægge, falder i to Afsnit, der betegnes ved de Udtryk, Titlen indeholder: „Om offentlig Usædelighed“ handler §§ 1—4, „om venerisk Smitte“ den øvrige Del af Lovforslaget. Ifølge § 1 er det strafbart „paa offentligt eller for alle og enhver tilgængeligt Sted ved Ord, Tegn, uanstændig Opførsel eller paa anden utvetydig Maade“ at opfordre eller indbyde til Utugt. Det er Hovedindholdet af den Paragraf. Jeg skal lige nævne, at vi i 2det Stykke have taget et Forhold med, som ligger noget uden for Lovforslagets Ramme, nemlig at den, der driver Utugt som Erhverv, hvilket ellers ikke er strafbart, straffes naar vedkommende har drevet Utugt med en Person under 18 Aar. Vi søge derved at komme dette særlig forargelige Forhold til Livs med det samme. — Vi have i § 2 givet Hjemmel til under visse Omstændigheder at straffe Utugt drevet som Erhverv som Løsgænger, men kun paa Betingelse af, at vedkommende tilforn har faaet det Tilhold, som allerede den be-